

Jenő atya a cursillistákhoz III.

Ha vesszük az Egyház utolsó éveit, túlságosan sokan vannak a félénkek, a közömbösek, a semlegesek. A kereszténység nem a félénkeknek való, nem számukra készült. A kereszténységnek a feladata a csúcsokat keresni, a magaslatot. A síkság útjai a legyőzöttek számára jók. A keresztény merészség nem áll meg, hogy mérlegelje az arányokat az eszközök és a cél között, mert számít a kegyelemre. Ezen aránytalanságot Isten megtoldja, ha kell, csodával. Ez a bátorság talán istenkísértésnek látszik. Valóban, ne menj el túl messzire, de ne is rövidítsd utadat. Ne légy vakmerő, de gyáva sem, és különösképpen ne legyél kényelmes. Talán hallod, amint megjegyzést tesznek melletted, hogy bolond vagy, vagy esetleg hogy nem aludtad ki magadat, azért veszted el a mértéket. Térdelj le és adj hálát, hogy Krisztus miatt tartanak esztelennek.

Az apostolok is gyávák voltak. Elfutottak, egyedül hagyták Jézust. De vakmerőek lettek, és istenkísértés volt, mikor elmentek, hogy az egész világnak hirdessék az evangéliumot. Meg kellett hódítaniuk a börze, a pénz, a bankok, az élvezet és a hatalom világát. Kevesen voltak, hírük még kisebb volt, nem volt tekintélyük, hatalmuk, pénzük, diplomata útlevelük. A vakmerőség csúcsa volt, amit műveltek.

Elképzelem, amikor az apostolok közül egyik reggel hajóra szállt, hogy az evangéliumot elvigye az egész világnak. Nem tudta, mihez kezdjen, kihez forduljon. Külföldön sohasem járt. Tanítása a 8 boldogság volt, ismeretlen fogalom minden filozófiában. Pénze nem volt. Nem tudta, hova menjen, kihez forduljon. Csak mestere ígéretére számított: „Én veletek vagyok mindennap a világ végéig.” (Mt. 28.20) Ezen ígéreten kívül nem volt semmijük, csak akaratuk, bátorságuk

A cursillonak van egy imája: „Hogy ne legyen szükségünk csodákra, hogy higgyünk és cselekedjünk, de legyen annyi hitünk, hogy az csodákat műveljen. Ne kérj csodákat, hogy higgy és cselekedj. A hóhérok, akik Krisztust keresztre feszítették, készek voltak hinni benne, ha leszáll a keresztről. És Krisztus nem szállt le a keresztről. De a te lelkedben legyen annyi hit, hogy Krisztus általad csodákat műveljen.

Mikor tevékenykedsz, veled együtt dolgozik Krisztus titokzatos teste. Minden sejt hozzájárul az egész egyház tevékenységéhez. Én egyrészt az Egyház életéből élek, másrészt életemmel hozzájárulok az egyház életéhez. A törzs karjait a cursillon az egész egyház tartja, hogy el ne lankadjanak. Nem saját tehetségeddel és érdemeiddel dolgozol, hanem az egész egyház érdemei hozzád társulnak. Hatalmas és erős támaszt találsz az egész világ kereszténységének szenvedésében is. Mennyi csatát nyert már meg a cursillo a kórház betegágyán felajánlott fájdalom miatt. A nagy távolságban lévő szenvedés átváltozott a közelben megtapasztalható kegyelemmé.

Sok virágot tövis vesz körül. Isten művei nem növekszenek nélkülük. Az áldozat nagyságától szokott függeni a vállalkozás terjedelme. Különösen, ha e vállalkozások Isten művei. Ne félj, ha sokat, esetleg 40 cursillót kérnek tőled. Ilyenkor arra hívnak, hogy növekedj a hitben.

Attól se ijedj meg, ha egy mű, amelyet Istenének tartottál, meginog. Krisztus ott van a süllyedő bárkában is. Néha te is arra gondolsz, hogy visszavonulj. Mennyire érdeke Istennek a cursillo, ha egyedül maradtál?

Nem Isten hibázott, hanem te. Éjjel a virág is feketének látszik. Nem a virág hibája, hanem a fény hiánya. Hiányzik nálad az evangéliumi gyertya: „Ti vagytok a világ világossága. (Mt 5,14-16)

Az a gondviselés szokása, hogy átváltoztatja az akadályokat eszközökké, ha az ember bízik Istenben. Az eszközök pedig akadályok lesznek, ha az ember magában bízik. Ha magunkban bízunk, 8 cursillót sem tudunk megtartani. A szentek a lehetetlent is megvalósították. Mi meg eredménytelenek vagyunk. Kivetjük az összes hálónkat, bejárjuk az összes utakat, és nem gondolkodok rá, hogy mi az eredmény titka. Túlságosan magamra hagyatkozom, és megvan az eredménytelenség. „A te szavadra kivetem hálómat” (Luk.5.5) - mondta Szent Péter. „A te szavadra”, ez eredményének titka. Hitt a mesternek.

Sokan esnek abba a tévedésbe, hogy a cursillo sorsa az emberektől függ. A titkárság vezetőinek képességétől és tetteirejétől. A rektor diplomáciájától, vagy balkezétől. A rollisták előadóképességétől.

A valóságban a cursillo sorsa azoktól a szavaktól függ: „Veletek maradok minden nap a világ végezetéig.” (Máté 28.20). Az Isten lelke vezeti a cursillót. Mi már akkor is nagyot tettünk, ha nem vagyunk akadályai a Szentlélek művének, hogy pl. legyen 40 cursillo. Az Egyház süllyedhetetlen hajóján utazunk mindnyájan. A pokol kapui tehetetlenek az Egyház sziklája ellen. Milyen kicsiség e mellett az emberi bölcsesség, a tettekrekszség.

Nevetséges a hit, amit az emberek vetnek a 13-as számba, a patkóba, (amit talán nem is a ló, hanem egy lópatájú ördög vesztett el), a fekete macskába, stb. Ilyen nevetséges babona, ha mi a cursillo sorsát a jó szervezéstől, az előadók tehetségétől várjuk.

Keveset fest az ecset, ha nem a festő kezében van. Mi mindnyájan különböző színű ecsetek vagyunk. Uraljuk technikánkat, megvan a tapasztalatunk, jól tudunk beszélni. Mégsem vagyunk más csak eszköz Isten kezében. Ő rajzol általunk, hogy kialakítsuk Isten képét a cursillisták lelkében. Noha az néha az érzésünk, hogy mi magunk cselekszünk.

A hadsereg, mely nem hisz a győzelemben, gyenge az erkölcsé. Emberileg, ha nem bízol küldetésedben, hiányzik lehetőségeidnek jelentős százaléka a győzelemre. A küldetésbe vetett hit nélkül elveszted fegyveredet, ami szükséges a győzelemhez. Hisz az Úr csodái előtt azt kérte, legyen hited.

A hit mellett türelem is kell. Ne ess kétségbe, ha Isten megvárakoztat. Nekünk embereknek sietnünk kell, mert mindennel el vagyunk késve. Isten számára a jelen is örökkévalóság. Ne lepődj meg, ha nem siet. Részben azért vár, hogy időt adjon, hogy elhatározzuk, hogy vele együtt megyünk. Én azért siethetek, mert tudom, hogy Istennek sok minden nem sürgős.

Az első tapasztalatom a pesti cursilloval kapcsolatban, hogy sokan vannak, akik félnek. Félnek Jézustól. Miért? Mert túlságosan sokat kér, sokat elvesz életünkből. Szeretnék vele kapcsolatban lenni. De azonnal hozzátesszük, hogy nem akarjuk túlzásba vinni. Itt-ott bizonyos körülmények között egy kis cursillocska, de semmi más. Ne mond: „Szeretném.” Ennek következménye, hogy nem akarom, nem merem, nem tudom, hogyan. A dolgot szeretném, de nem az eszközöket hozzá. Egy sem hatásos ezen lépések közül. Mindez csak eredménytelenségbe vezet. Itt az idő most, cursillod után nem tudom, hány éve, hogy bátran kimondd: „Akarom.” Aki keresztény módon él, ezzel a szóval kezdi: Akarom. Csak a száraz „megteszem”, tisztán, megfosztva a feltételektől, vezet eredményre.

Krisztus érted mindent adott: életét, szavait, igéjét. És te? Krisztusnak, csak félig nyitod ki az ajtót, vagy ki sem nyitod, hanem a zárt ajtó mögül megkérdezed: Ki az? Alkalmatlan idő a látogatásra. Nem tudom, hány éve, hogy Jézus egész idő alatt ajtódon kopogtatott: „Íme, az ajtónál állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szavamat, és kinyitja az ajtót, bemegyek hozzá.” (Jel 3,20). Azt válaszoljuk: Várjál! Kissé lassabban. Majd meglátjuk.

Bízzatok Krisztusban. Megéreztetek hívásának melegét! Tapasztald meg erős, férfias üzenetét, amely át tudja alakítani a kiaszott lelkeket. Jóvá, erőssé, tisztává akar tenni. - Sokan azt válaszolják, nem tudok többet. Ha a kereszt elé mennek, azt kérdezik, hol tudnék még jobban könnyíteni rajta.

A pesti cursillo az élet háborgó tengerén hánykódik. Nem vagy egyedül. Krisztus veled együtt utazik az egész időben. (Mt. 8.23-27) Csak éppen Krisztus szokása, hogy úgy tesz, mintha aludna. Ezért látszik néha, hogy bárkád süllyedőben van. Téged is megkérdez Krisztus: „Mit féltek ti kicsinyhitűek?” Krisztus válasza mindig érvényes: Mit féltek. Ez ugyanaz: „Ne féljete, én legyőztem a világot.” (Jn. 16,33)

A cursillon az a veszély, hogy túl keveset követelünk. Azt hisszük, hogy a többiek csak minimális programot tudnak megvalósítani. Egy normális embernek túl alacsony célkitűzés, ha keveset követelünk tőle. Nem fogják követni azokat, akik minduntalan lazítanak a Mester igáján. Te nem engedheted meg magadnak a luxust, hogy mások jobbak legyenek, mint te.

Sokan elfogadják Jézus meghívását a kánai menyegzőre. Esetleg az utolsó vacsorára is. De Jézust a kálváriára követni már esztelenségnek látszik. A kálvária esztelensége nincs is olyan messze tőlünk. De ha te nem teszed, nem fognak mások a kereszthez találni nélküled. Egy út sem olyan nehéz, mint amelyik a Kálváriára vezet. De egy út sem olyan jótékony.

Akik nem gyönyörködnek a magasságokban, az aljasságban keresik örömüket. Aki nyugodtan akar élni karosszékekben, hogy végelgyengülésében ereje se legyen már meghalni, az ne keverje bele magát az apostolkodás kalandjába. Aki nem mer kiszállni a viharos tengerre, és már a szárazföldön is tengeri beteg lesz, az nem lesz emberhalász.

Igaz, az ilyen nem teszi ki magát az eszeveszett viharok kockázatának. De sohasem tudja meg, micsoda boldogság emberhalásznak lenni. Nem tudja meg, micsoda öröm, mikor a hálót „kivetették”, de kihúzni már nem tudták a tömérdek hal miatt. (Jn 21,6)

Emberhalászok lesztek. Mikor a Krisztustagadó Péter kivetette hálóját mestere utasítására, élete legcsodálatosabb halfogását tette. Ne gondold, hogy könnyű volt a sokéves halászati tapasztalatokkal rendelkező Péternek, aki még hozzá a csapat főnöke volt, engedelmeskedni halászati szakkérdésekben. Az Úr csodával jutalmazta meg a feltétlen engedelmességét.

Ne higgyétek, hogy elavult könyv már az evangélium. Ne gondoljátok, hogy anakronisztikus jelenség Krisztus, és hogy Krisztusnak a mi századunkban nincs ereje csodákat tenni. Az Úr téged is felszólít, hogy vedd ki hálódodat. Néha nem fogjuk fel értelmét, hogy miért éppen mi. De válaszotok nem lehet más: Uram, a te nevedre kivetem a hálót (Luk.5.5) Akkor is, ha nem tudom, lesz-e csodás halfogás.